

APOCALYPSO

Verhalen uit Eos

Peter Varg

De Beginparabel

Na een eeuwigheid raakte de energie van de laatste oerknal uitgeput en stopte de expansie van het universum. Alles klapte in elkaar en viel met een rotvaart terug naar een punt van oneindige dichtheid, een singulariteit, niet groter dan een kippenei. De bestaande wetten van de schepping werden opgeheven. Het bestaan stelde een waarnemer aan om ervoor te zorgen dat de kiem van het leven opnieuw zou worden doorgegeven. Nadat de singulariteit implodeerde startte deze entiteit de realiteit op met één scheppend woord. Dat woord werd een spin die een nieuw begin in zich droeg.

Eerst was deze kosmische spin alleen en gaf zichzelf de naam Anansie. Ze verlichtte de leegte met een gedachte. Creëerde energie en materie, elementen en deeltjes, ruimte en tijd met de kracht van een wens. Weefde planeten, sterren en sterrenstelsels in een web gemaakt van draden van oorzaak en gevolg die alles met elkaar verbonden en sterk genoeg waren om de nieuwe werkelijkheid te dragen.

Ze bevolkte haar heelal met goden en demonen die elk een facet vertegenwoordigden van haar complexe identiteit. Sommigen waren machtig, anderen zwakker, afhankelijk van hun rol in het bereiken van een harmonieuze schepping. Een schepping die beter zou zijn dan alle voorgaande, want haar bringers van orde

en chaos zouden de schepsels dienen en niet andersom, daar zou ze zelf op toezien.

Op de planeten maakte ze het eerste leven uit niet levende materie in de vorm van moleculen, cellen, bacteriën, archaea, protisten en schimmels. Tijdens een later stadium in de evolutie ontwikkelden zich hieruit ontelbare soorten planten, dieren en magische creaturen. Wisselaars zagen het licht en spinnen waren alom tegenwoordig in oneindig veel vormen en maten. Er ontstonden dagwezens, zoals de primaten en de barbaren die actief waren van zonsopgang tot zonsondergang. Duisterlingen, zoals de weerwolven en de vampiers, jaagden bij nacht. Schepsels gemaakt van schaduw en droomstof speelden in de bossen en de wilde wateren, verpopten tot gevleugelde slangen en paarden in de open ruimte tussen de sterren. Als onderdeel van de kringloop van het leven werden er wezens geboren als jagers en andere als prooien, maar er waren ook prooien die op de jagers leerden jagen. Tussen al die schepsels waren er die besef hadden van hun eigen ik en het effect van hun handelen op anderen en de omgeving. Met liefde en genegenheid gaf de spin hun allemaal een plaats in de verschillende ecosystemen van haar kosmos. Tevreden met haar creatie noemde Anansie haar universum Apocalypso, de openbaring.

Het leven bruiste. Alles was nieuw, sprankelend en in harmonie. Anansie trok zich wat terug en liet het toezicht op de schepping over aan de diviniteiten. Deze krachten van orde en chaos waren nog onervaren maar al doende zouden ze leren om dienstbaar te zijn.

Op een dag deden Hathor, de godin van de liefde en Thoth, de god van de kennis een verrassende ontdekking. Terwijl ze de ruimte doorkruisten in de vorm van energieballen, om te helpen waar het nodig was, kwamen ze in de buurt van een rode reus. Een zeldzaam verschijnsel in het jonge universum. Rond de opgezwollen, stervende ster was een nevel van gas en stof ontstaan. Daarin wervelden kleurrijke droomverschijnselen ingetogen rond elkaar. Hun dans was teder en zacht, onwezenlijk mooi, terwijl er in het zonnestelsel totale chaos heerste.

‘De dood is een weergaloze kunstenaar, het universum zijn canvas,’ dacht Thoth met ontzag.

Hathor, die hem hoorde denken, ging daar niet mee akkoord. Haar goddelijke vlam werd kleiner bij het zien van zoveel ellende en pijn.

‘Die rode moordenaar heeft de planeten die binnen zijn bereik waren verslonden en de levens die daar weelderig tierden en waarvoor hij verantwoordelijk was te gronde gericht. Door zijn veranderende zwaartekracht en straling heeft hij de atmosfeer van sommige andere werelden beschadigd of verwoest, asteroïden en kometen uit hun vaste baan gehaald en hemellichamen doen botsen. Bij Anansie, dat is geen kunst maar een misdaad tegen het bestaan!’

Thoth straalde een vertederende glimlach naar haar. Ze was net zoals hij één van de machtigste goden en toch getuigden haar opmerkingen soms van kinderlijke onschuld en naïviteit. Op onbewaakte momenten droomde hij wel eens van Hathor. Dan stelde hij zich voor hoe het zou zijn om met haar te versmelten. Samen zouden ze over Apocalypso heersen in naam van Anansie. Ongewild groeiden er energetische tentakels uit zijn

kern die in haar richting kronkelden alsof ze beschikten over een eigen wil. Op het laatste moment greep hij in. Het vuur van zijn verlangen bevroor, viel uit elkaar en hij kleepte zich terug in totale ongenaakbaarheid.

‘Doe niet zo gek, Hathor. De dood is een dienaar van het leven, en orde en chaos zijn complementaire aspecten van het bestaan. Uit ruimtepuin en sterrenstof zullen nieuwe planeten ontstaan.’

De godin van de liefde antwoordde niet. Nieuwsgierig tastte ze de omgeving af. Op dat ogenblik voelde ook hij een aanwezigheid als een zachte tinteling van goddelijke energie in zijn geest.

Hathor reikte uit en stelde zich voor.

Iemand reageerde op haar oproep met speelse goedardigheid.

‘Wees welkom in mijn rijk.’

De vlam van Hathor laaide terug hoog op. De onrust en pijn die ze net voelde was ze al vergeten.

‘Dat leek op een uitnodiging. Laten we een kijkje gaan nemen, Thoth. Blijkbaar is er leven in deze hel. Goddelijk leven.’ En weg was ze.

Wat later manifesteerden ze zich in vaste vorm diep onder de oppervlakte van een van de woestijnplaneten aan de rand van het zonnestelsel. Hathor nam de gedaante aan van een prachtige vrouw met horens. Thoth koos voor het lichaam van een man met het hoofd van een Ibis. In het zachte licht, dat uitgestraald werd door eetbare bacteriën, schimmels en mos die de muren van een grot bedekten, zagen ze ontelbare soorten spinnen en primaten. Sommige exemplaren waren groot en sterk, andere

klein en snel. Er waren harige wezens, maar ook schepsels met schubben, met een versterkt exoskelet of met extra organen. Ze zagen zelfs chimaera's die een mix van spinnen- en primaat-kenmerken bezaten. Allemaal zongen ze liederen en prevelden gebeden voor Anansie en voor een krachtwezen dat tussen hen in zat. De harige reus, deels aap en deels spin, was minstens drie meter groot.

Hij wenkte hen naderbij. Hathor en Thoth bewogen zijn richting uit. Ze deden het voorzichtig om geen leven te vermorzelen, en namen naast hem plaats. Met twee van zijn acht poten bood de spinaap hun een glanzend drinkbekertje met water aan. Een goddelijk geschenk op een planeet waar bijna geen water was. De heldere vloeistof borrelde langzaam maar gestaag op uit een bron in de schuilplaats en liep via een kanaaltje door een gat in de grond naar een reservoir waar het werd opgeslagen. Thoth nipte van de verfrissing terwijl Hathor haar gift deelde met enkele kleurloze spinnetjes.

‘Wie ben jij?’ vroeg Hathor nieuwsgierig.

Het geluid van de gezangen en de gebeden viel stil. Alle aanwezigen luisterden geconcentreerd naar wat er werd gezegd. Er was enkel nog het geklater van de heilige vloeistof die leven gaf.

Toen er geen antwoord kwam, vervolgde ze: ‘Ik ken alle diviniteiten die door de kosmische spin gemaakt zijn uit een van haar aspecten maar van u heb ik nog nooit gehoord.’

‘Ik ben,’ repliceerde de spinaap terwijl hij haar met zijn vier grote, rode ogen die aan de voorkant van zijn apenkop zaten fixeerde. De twee secundaire ogen aan beide zijden van zijn kop straalden een blauw licht uit. Hathor streelde met haar handen over haar weelderige haardos. Haar nachtzwarte haren veran-

derden van kleur en werden vlammen rood. Ze genoot van zijn intense aandacht en zijn dierlijke geur die de ruimte vulde. Haar ademhaling versnelde en haar borsten gingen op en neer. Ze kon een verleidelijke glimlach niet onderdrukken.

Thoths reactie liet niet op zich wachten. Haar flirterige manier van doen maakte hem prikkelbaar. Dat Hathor naar dat vuile spinnenbeest staarde alsof hij de heerser van het universum was, deed hem zijn geduld verliezen. Waarom keek ze nooit zo naar hem?

‘Laten we gaan, Hathor. Als hij geen informatie wil delen met ons, is dat zijn goed recht. Voor alle duidelijkheid: wij zijn in deze zaak niet bevoegd. Anansie is verantwoordelijk voor de contacten met goden en demonen die niet zijn geregistreerd. Zo staat het geschreven.’

De spinaap gaapte. Bewust of onbewust toonde hij hem zijn vlijmscherpe tanden. Wat Thoth vertelde boeide hem duidelijk niet. Een donderend geraas deed hem echter opspringen. Zijn gelaat vertrok van woede.

‘Kom,’ gromde hij tegen hen.

Even aarzelden ze, toen volgden ze hem.

Tegen een ongelooflijke snelheid schoten ze door een uitgebreid gangenstelsel. De spinaap rende even gemakkelijk langs de wanden en het plafond als over de grond. Door de galerijen, die duizenden cavernes met elkaar verbonden, liepen spindraden, die hem met hun trillingen informeerden over de locatie van de vijand. Een leger van spinnen, primaten en spinapen stroomde als een vloedgolf achter hen aan. In een van de kamers scheurden gepantserde rovers zijdeachtige cocons open die aan de

zoldering hingen, en verorberden de spinneneitjes die erin zaten. Wat verderop vochten enkele vrouwelijke spinapen met de indringers die hun jongen bedreigden op leven en dood. De kleintjes hielden zich niet afzijdig. Zonder angst sprongen ze op de monsters en probeerden hun ogen uit te klauwen. De spinaap maakte geen gebruik van zijn goddelijke krachten, maar viel aan met de woestheid van een ordinair beest. Met zijn tanden, klauwen en grijpstaart verwondde hij zo veel mogelijk vraatzuchtige reuzeninsecten, of hij kreeg ze te pakken met giftig spinsel en liet ze kronkelend van pijn achter voor zijn gevolg, dat hen langzaam in kleine stukjes scheurde en opborg in voorraadkamers. Hathor en Thoth huiverden bij het zien van zijn primitieve gedrag. Ze namen geen deel aan de slachtpartij maar bleven bij hem tot ze uiteindelijk de uitgang bereikten waarlangs de rovers waren gevlucht.

Zwijgend keken ze rond. De zon was groot en bloedrood. De temperatuur extreem hoog voor elke vorm van dierlijk en plantaardig leven nu deze kant van de planeet naar de ster was gericht. Een meteor trok een lichtspoor door de ijle atmosfeer. Lichtstralen werden gebroken in de verschillende luchtlagen en er ontstond een fata morgana. De ruïnes van een reusachtige tempel zweefden boven de grond om dan op te lossen in het niets. De wereld bestond enkel uit stof en zand. De vijand was nergens meer te zien.

Langzaam kwam de spinaap tot rust. Hij voelde de minachting van zijn bezoekers en in een poging het vertrouwen te herstellen legde hij zijn klauw op de schouder van Hathor, die dadelijk afstand van hem nam.

‘Er waren talloze manieren om deze situatie waardig op te lossen. Was dat echt nodig?’ fluisterde ze verdrietig.

De spinaap zuchtte. ‘Om mijn aanpak te begrijpen, is het nodig dat je mijn hele verhaal kent. Veroordeel me niet om wat je nu hebt gezien, Hathor, maar geloof me als ik zeg dat mijn aanval op de indringers een onderdeel was van een leerproces voor mijn volk.’

Hathor knikte. Zijn bloeddorstige methode ontgoochelde haar en was niet goed te praten. Ze dacht echter ook aan de blik die ze eerder deelden en gaf hem het voordeel van de twijfel.

‘Mijn naam is Hanuman. Lang geleden werd ik geboren uit het gezamenlijk verlangen van ontelbare spinnen, primaten en spinapen. Deze denkende soorten sloten een pact om te overleven in een wereld die drastisch veranderde en ze zochten goddelijke hulp.’

‘Dat bestaat niet. Alleen Anansie kan goden maken,’ diende Thoth hem van repliek.

Hanuman staarde naar hem. Zijn rode ogen kleurden zwart en zijn blik voorspelde niet veel goeds. De kern van Thoth trok samen. Voor het eerst in zijn bestaan voelde de onsterfelijke god van de kennis de nabijheid van de dood. Deze sensatie gaf zijn ego een flinke deuk.

Met een stem waaruit elk gevoel was verdwenen vertelde Hanuman verder: ‘De ster waarrond hun planeet draaide, was stervende, hun sterrenstelsel geruïneerd en hun planeet ten dode opgeschreven. Anansie redde hen niet, dus creëerden ze mij in een ultieme poging om te overleven. Toen ik ontwaakte vertelden ze me van hun droom en ik verklaarde dat het proces lang en moeilijk zou zijn, zonder garantie op succes. Ze begrepen

dit en we begonnen samen aan de taak. Hun doel was niet enkel overleven, ze wilden door middel van genetische manipulatie en selectieve kweek hun soort verbeteren, zodat ze met zeer weinig water konden voortbestaan en in staat waren te blijven functioneren onder verschillende drukomstandigheden, extreme temperaturen en intense straling.'

'Genetische manipulatie?'

'Zeker, Hathor. We gebruiken de straling van de zon en alle andere elementen die deel uitmaken van de vijandige omgeving om genetische veranderingen te stimuleren. Later versterkten we de positieve mutaties door selectieve kweek. Door deze manier van werken beschikken vrijwel alle spinnen, apen en spinapen die nu worden geboren over een DNA-reparatiemechanisme dat de schade door straling, hitte of druk kan herstellen en alle soorten van lichamelijke wonden in snel tempo kan helen. Ze hebben organen die enzymen produceren waardoor ze alle voedingsstoffen kunnen afbreken, en door extra lichamelijke en geestelijke aanpassingen kennen ze als jagers hun gelijke niet. Een vermogen om snel en efficiënt te reageren op een aanval van nieuwe vijanden, zoals die gepantserde insecten, is essentieel. Dat is de les die ze vandaag hebben geleerd. Dat is de informatie die ze in de vorm van een genetische instructie doorgeven aan hun nageslacht. Leren, ervaren en genetische overdracht dragen bij tot de evolutie van de soort.'

'Maar je spreekt over evolutionaire aanpassingen. Dat zijn ontwikkelingen die duizenden jaren duren, en dat op een planeteet die gedoemd is. Waarom zou je dat willen doen?'

Hanuman grinnikte: 'Ik stelde me ook die vraag, maar het zijn mijn makers, het is mijn volk dat dit heeft beslist. Ze hebben mij geschapen om hen te helpen het onmogelijke waar te maken.'

'Maar waarom, Hanuman. Hier is geen hoop meer?'

'Duizenden jaren voordat de zon rood kleurde en ik door hen tot leven werd gewekt, dwaalde er een wezen over deze planeet. Hij was het die hun voorouders bewust maakte van zichzelf. Hij vertelde hun over de kosmische spin, over de manier waarop ze het universum maakte en over de wetten van de schepping. Hij toonde ze de eerste beweging van de oneindige dans en zong voor hen de eerste woorden van het oneindige lied als onderdeel van een techniek om hun individuele geesten met elkaar te verbinden in tijden van nood. Hij was er ook bij toen ze samen hun tempel bouwden om Anansie te eren. Op de dag dat ze de laatste steen van het bouwwerk legden, sprak hij ze toe. Hij voorspelde dat hun ster te vroeg zou sterven. Hij orakelde over de val van hun vredelievende beschaving en de verwoesting van hun tempel. Hij vertelde dat Anansie ze niet zou redden, maar trouw aan de wetten van de schepping zou ze elk wezen dat het kosmisch evenwicht respecteerte na zijn dood een plaats geven in het hiernamaals, voor altijd. Hij leerde ze uit te gaan van hun eigen kracht en gaf ze een onwrikbaar vertrouwen in hun eigen kunnen door hun te zeggen dat ze na duizenden jaren ellende een manier zouden vinden om te ontsnappen aan de totale vernietiging. Ze zouden hun eigen god maken uit liederen en dansen om het onmogelijke waar te maken. De spinners, apen en spinners van de toekomst zouden sterker, sneller en slimmer zijn. Samen zouden ze een oplossing vinden om de afstanden in de ruimte te overbruggen. Ze zouden van planeet naar planeet

springen, van ster naar ster. Zo zouden ze zich verspreiden door het universum en een belangrijke plaats krijgen in de schepping van de kosmische spin.'

'Wie was dat wezen, Hanuman?'

'Dat weet ik niet, Hathor. In de heilige boeken staat er enkel geschreven dat het niet gemaakt was van vlees en bloed. Het was een kunstmatig wezen met een huid van staal.'

'Dat was een mooi verhaal, Hanuman. Kom, Hathor, laten we gaan.'

De grijpstaart van Hanuman bewoog heen en weer. Met één poot plukte hij aan zijn harige vacht.

'Je gelooft me niet, Thoth?'

'Duizenden jaren eenzaamheid heeft je geest gespleten. Waar die ziekelijke woede vandaan komt die zich uit in je primitieve handelswijze om problemen op te lossen, weet ik niet. Ik hoop dat Anansie je nog kan redden. Persoonlijk denk ik dat je al te ver heen bent. Dat het voor jou beter zou zijn dat ze een einde maakt aan je miserabele bestaan. Het verhaal dat je vertelde, is voor mij het bewijs dat je het verschil niet meer kent tussen waan en werkelijkheid.'

'Maar, waarom zou ik liegen?'

'Dat weet ik niet. Dat hoeft ik ook niet te weten. Dat ik denk dat je de waarheid niet spreekt, heeft te maken met de inconsistenties in je verzinsel. Ik beoordeel je dus op basis van je eigen woorden.'

'Leg me dat eens uit.'

'Volgens je verhaal ben je als god geboren uit het verlangen van de spinnen, primaten en spinapen. Dat kan dus niet. Enkel Anansie maakt goden.'

‘Anansie, die de realiteit opstartte met een woord?’

‘Wie anders?’

‘Anansie, die licht maakte in de leegte met een gedachte?’

‘De enige echte.’

‘Anansie, die energie en materie, ruimte en tijd creëerde met de kracht van een wens?’

‘Juist, de kosmische spin.’

‘Heeft Anansie je zelf gezegd dat alleen zij de macht heeft om goden te maken? Heeft ze dat ooit publiekelijk verklaard, of staat dit geschreven in haar heilige boek over De Wetten van de Schepping?’ Acht ogen keken de god van de kennis aan.

Thoth slikte. Die vraag zag hij niet komen.

‘Komaan, Thoth, geef antwoord,’ drong Hathor aan. Ze had nog nooit meegemaakt dat hij een debat verloor. Ergens vond ze het wel fijn dat hij op zijn plaats werd gezet. Thoth gedroeg zich soms nogal bezitterig. Zijn uitstraling maakte haar dan bang, hoewel hij haar nooit een haar gekrenkt had. Tegen lagere goden reageerde hij soms vals en gemeen, en zijn arrogantie kende geen grenzen.

‘Anansie heeft me dat niet gezegd, ik heb het haar ook niet gevraagd.’

‘Zwak antwoord. Niet alleen zwak, maar ook verontrustend. Je hebt je namelijk een beeld over mij gevormd op basis van een niet onderbouwde veronderstelling, die je aan mij en aan Hathor wil verkopen als waarheid. Je bent geen god, je bent een grap.’

‘Er zijn nog nooit goden geboren uit het verlangen van de nietige schepsels die de planeten bevolken!’

‘Wel, ik ben het levende bewijs van het feit dat wat je zegt niet klopt.’

‘Zo geraken we er niet uit,’ grinnikte Hathor.

‘Toch wel,’ reageerde Thoth bits. Met een gemene grijns op zijn gezicht keerde hij zich naar Hanuman.

‘Volgens je verzinsel maakte je gebruik van de straling van de zon en van andere elementen in een omgeving die steeds vijandiger werd om bij je volk genetische veranderingen te stimuleren. Hathor sprak over evolutionaire aanpassingen waarvan de ontwikkelingen duizenden jaren duurden. Heb ik dat goed gehoord?’

‘Inderdaad, zo is het gegaan.’

‘En dat om ervoor te zorgen dat de spinnen, apen en spinapen in de toekomst zouden overleven?’

‘Dat was wat ze wilden.’

‘Maar, je bent een god Hanuman. Waarom bracht je je volk niet naar een andere planeet om zo hun wens in te willigen. Waarom zou je hen duizenden jaren door de hel laten gaan als er een snellere en betere oplossing bestond?’

Hanuman keek naar het gezicht van Hathor. Daar stond wantrouwen te lezen en hij liep achteruit naar de ingang van zijn grot. Voordat hij onder de grond verdween, richtte hij zich een laatste maal tot Hathor. ‘Ik kon inderdaad mijn volk naar een andere planeet brengen. Op termijn zouden ze zich hebben aangepast. Ze zouden overleven. Deze snellere oplossing zou hen echter niet sterker hebben gemaakt, niet slimmer en niet beter. Goden die niet luisteren naar de wensen van de schepsels die hen afhankelijk maken van hun aanwezigheid, die zijn pas ziek. Ze vergeten dat Anansie hen heeft gemaakt om de schepsels te dienen. In essentie wil dit zeggen dat we er op termijn moeten

voor zorgen dat de schepsels ons niet meer nodig hebben. Dat zijn de woorden van Anansie. Zo staat het geschreven.'

Thoth vertrok met een vloek op zijn lippen nadat hij per ongeluk, of uit jaloezie en woede, een paar spinnen vertrapte. Hathor bleef. De laatste woorden van Hanuman raakten haar tot in het diepste van haar ziel. Tot die conclusie was ze ook al gekomen.

De zon verdween. Er vormde zich een laagje ijs op het zand. Die nacht keken ontelbare sterren koud op haar neer. Nooit eerder voelde Hathor zich zo eenzaam. Ze maakte een oude kennis boos en een mogelijke nieuwe vriend beoordeelde ze wel heel slecht.

Een beweging trok haar aandacht. Op de plek waar Thoth de spinnen verpletterd had bewoog er iets. Ze zag hoe hun lichamen terug aan elkaar groeiden. Ze hoorde opnieuw hun dubbele hartslag. Ze voelde hoe ze tot leven kwamen. Hathor schreeuwde het uit van plezier. Duizenden spinnen, apen en spinapen verschenen in antwoord op haar kreet. De woestijn werd bedekt met een levend tapijt. Ze zongen, ze dansten en Hathor sloot zich bij hen aan. Hanuman volgde. Hij streelde haar met zijn ogen en later verloren ze zich in elkaar. Ze werden een werveling van liefde en schoonheid. Als teken van hun verbondenheid en herinnering aan een magische nacht, schonk Hathor aan Hanuman een edelsteen met een bloedrode kleur. Het oog van Anansie bezat goddelijke kracht die beschermde tegen het kwaad.

De tijd vermaalde bergen tot zand. Hanuman groeide in wijsheid en kracht. Zijn volk verspreidde zich door het universum zoals het kunstmatige wezen met metalen huid voorspeld had. Op een

dag vroeg zijn geliefde Hathor hem om haar te vergezellen naar Arachnapolis, de stad van de spin, op de planeet Nut.

‘Anansie, de kosmische spin, heeft de Raad der Goden bij elkaar geroepen in haar tempel. Zij wil een gesprek voeren over de machtswezens die geboren worden uit het verlangen van nederige schepsels,’ vertelde ze.

‘Mooi, dat werd tijd, maar waarom zou ik moeten gaan? Wat kan ik daar doen? Heeft ze me uitgenodigd?’

‘Een uitnodiging is niet nodig. Het is een open zitting. Ze weet nog niet dat je aanwezig zal zijn. Maar je moet gaan, Hanuman. Je moet!’ Haar innerlijke vlam laaide op en kromp dan terug in elkaar.

‘Waarom zou ik aanwezig moeten zijn, Hathor? Ik heb je nog nooit zo verward, zo bang gezien.’

‘Wel Maät, de godin van de waarheid, rechtvaardigheid en kosmische orde, is een goede vriendin van mij. Als oudste en machtigste godin is ze voorzitter van de Raad en ze vertelde me dat Thoth, als lid van de commissie, samen met vijftig andere goden dit punt op de rol hebben gezet. Ze vroegen al tijden om een debat over dit thema. Ze zien jullie namelijk als bedriegers of concurrenten. In de naam van het kosmische evenwicht willen ze duidelijkheid.’

‘Thoth, natuurlijk, wie anders. Waar haalde die idioot het idee dat wij een gevaar zouden kunnen zijn voor het kosmische evenwicht?’

‘Tijdens de laatste periode zijn er heel wat nieuwe machtswezens zoals jij ontstaan. Ze hebben nog geen plaats gekregen in de bestaande orde en dat zorgt voor spanningen. Dat is de officiële versie. Volgens Maät wil Thoth deze situatie aangrijpen om

een openstaande rekening met ons te vereffenen. Anubis, de god van het balsemen en de beschermer van de doden liet haar weten dat Thoth onze relatie opvat als een persoonlijke belediging. Hij ziet ze als een godsschennis, als een belediging van alle goden en demonen en een gevaar voor de kosmische orde.'

'Je kijkt wat bedrukt. Moet ik me zorgen maken?'

'Onder normale omstandigheden zou ik zeggen van niet, maar Thoth is veranderd. Als hij in mijn buurt komt voel ik al mijn alarmen afgaan. Maät en Anubis zijn ervan overtuigd dat hij al zijn kennis en macht zal gebruiken om het recht op bestaan van alle goden die gemaakt zijn uit nietige schepsels in te laten trekken, enkel en alleen om ons te straffen. Volgens hen is Thoth geobsedeerd door mij. Door deze liefdesziekte is hij een gevaar voor de harmonie in de schepping. Zij kennen het systeem van de raad door en door en ze willen ons helpen.'

'Aanval is de beste verdediging. Laten we met je vrienden een plan maken om ervoor te zorgen dat Thoth wordt gestopt en dat de liefde zegeviert.'

Hanuman greep Hathors handen en samen werden ze een werveling van liefde en hoop.

De planeet Nut was een reusachtige wereld, een paradijs waar het leven weelderig tierde. De stad Arachnapolis, de stad der steden, werd met recht en reden het religieuze, politieke, sociale en culturele centrum van Apocalypso genoemd. Hathor en Hanuman liepen samen door een van de monumentale poorten van de tempel van Anansie, die op een berg in het midden van Spinstad was gebouwd. Ze bewonderden de hiërogliefen op de gigantische zuilen en obelisk en de mozaïeken en schilderijen op de

marmeren muren. Op een binnenplaats offerden ze wierook, gemaakt van geurige harsen en gommen in een klein heiligdom van Anansie. Later genoten ze op een plein in de vorm van een pentagram van een verfrissing aan de rand van een vijver met in het midden een prachtige fontein in de gedaante van een hydra. Via zijn zeven koppen spoot hij water in verschillende kleuren naar de hemel. Anubis kwam een praatje maken in de gestalte van een man met de kop van een jakhals. Tientallen, nee honderden vrienden van Hathor volgden. Allen wilden ze genieten van de uitstraling van de godin van de liefde en kennismaken met haar nieuwe vriend.

Toen de zon recht boven de tempel van Anansie stond, klonk het geluid van tientallen klaroenen. De poort naar het hoofdeiligdom van Anansie werd geopend. In de zaal stond een reusachtig beeld van de kosmische spin, dat langzaam tot leven kwam. Zacht klonk haar groet in de geest van alle aanwezigen. Ze opende de vergadering van de Raad in naam van de waarheid, de rechtvaardigheid en de kosmische orde en gaf het woord aan Maät die samen met de andere raadsleden voor haar stond en zich tot het publiek richtte.

‘Tijdens de laatste millennia worden er steeds maar meer goden geboren uit het verlangen van de nietige schepsels die de planeten bevolken. Deze machtswezens hebben nog geen plaats in de bestaande orde en dat zorgt voor onduidelijkheid. Vandaag zijn we hier samen gekomen om over dit thema te debatteren.’

Thoth stapte naar voor om volgens de bestaande procedure zijn standpunt dat op de rol stond toe te lichten, maar Maät vervolgde haar betoog.